

eno „Melanijo“ iz predpotopne dôbe, podobno zdaj v sladkih vodah živeči „Melanopsis acicularis“. — Drugi dan se odpravim zarano zjutraj brž po opravljeni maši na to znamenito mesto, in po dolgem, prav pridnem iskanji naberem jih 6 k prvim trem. Zadnji pot pa dobil sem samo dva in še od teh sem enega zarad nekega „Pselaphida“ — Bog vedi kako — izgubil. Preiskaval sem potem še mnogo drugih krajev po jarku, prebrskal veliko mahú in prsti, a do zdaj teh polžkov še nisem drugod zasledil. Je pa tudi težavno, dobiti jih, kajti te silno male živalice o lepem vremenu mirno tičijo v prsti pod mahom in le, kedar dežuje, prilezejo na beli dan, plazeč se po mahu ali pa po listji. So pa taki le:

Mala, drobna in šibka živalica je belkasta in prozorna. Nje polževina ali hišica je valjasta, svetla, rumenorjava, gladka s 5—6 malo izbočenimi obvoji, kojih prvi je nekoliko tumpast; šiv globok in kakor z rudečo nitko opasan. Ustje široko-jajčasto, zgoraj malo voglasto; ustni rob od zunaj z rudečo napeto ustnico. Dolga je polževina 2.5—3 mm.; široka 0.9 mm.

Temu lepemu polžku dal je Hartman ime „Aeme polita“.

Obadva tu popisana polžka sta za našo domačo favno (živalstvo) čisto nova.

Oj, koliko lepega in zanimivega utegne v krilu naše krasne domovine še skritega biti, katero čaka le delavnih rok, ki bi te zaklade spravile na beli dan v pospeh znanstva in korist ljudem. Le škoda, da se naših, s tako bistrim umom obdarovanih mladenčev tako malo peča s prirodoslovjem! Mladina na noge, na delo! Žetve bo obilo, delavcev pa tako malo! Čujte le besede sv. Avgušтина, ki pravi: „Omnis disciplina sapientiae est, Creatorem et creaturam cognoscere“. Virgil pa — če se prav spominjam — trdi: Didicisse fideliter artes emoluit mores, nec sinit esse ferus.

Na Šenturški gori 5. julija.

S. Robič.

Društvene stvari.

Iz seje odbora „Matice slovenske“

v Ljubljani 9. julija.

Ko se je zbralo 16 odbornikov, je predsednik konstatiral sklepčnost odborovo, in pričele so se obravnave.

Ker sta zapisnika 50. odborove seje in 17. občnega zbora bila v „Novicah“ objavljena, se opusti njuno branje.

Pred vsem se je v tej seji, ki je bila po novih volitvah prva, odbor na novo ustanovil in bili so izvoljeni:

za predsednika g. dr. Jan. Bleiweis, za podpredsednika g. dr. Jarc in g. Peter Grasselli, — za blagajnika g. Ivan Vilhar, — za ključarja g. L. Robič in g. Anton Keržič, — v gospodarski odsek se volijo gospodje: P. Grasselli, Karol Klun, L. Robič, Ivan Tomšič, Ivan Vilhar in dr. Zupanec, — v književni odsek pa izmed ljubljanskih odbornikov gospodje: dr. Jan. Bleiweis, dr. Anton Jeglič, Karol Klun, Anton Keržič, Josip Marn, Matej Močnik, Andrej Praprotnik, Feliks Stegnar, Ivan Tomšič, Ivan Vavrú, Matej Vodusek, Vilibald Zupančič, in izmed vnanjih odbornikov gospodje: Fran Erjavec v Gorici, Franjo Hubad v Ptujem, Fran Šuklje v Dunajskem Novemestu in Viljem Urbas v Trstu. — *Predsednik g. dr. J. Bleiweis*

Potem je prišlo imenovanje stalnega tajnika na vrsto. Za dotično poročanje od predsednika izbrani odsek treh odbornikov, namreč g. Grasselli-a, g. Kluna

delo olajša temu, da ostane g. Josip Cimperman korektor Medicinskih diskavir, ker je tako marljiv in napredni pisatelj. naloga Matice slovenske pa podpirati pisatelje. Odbor rabovalno

in g. dr. Jegliča si je g. Grasselli-a izvolil za referenta, ki je vsestransko pretehtal sposobnosti vsakega kompetenta v literarnem in vsakem drugem oziru, posebno tudi v tem, da bi si Matica pridobila tajnika, ki bi utegnil najdalje ostati v tej službi. Soglasno z obema odbornikoma, ki sta bila v dotičnem odseku, je referent potem izmed 8 kompetentov nasvetoval tri, na katere naj bi odbor v prvi vrsti ozir vzel, in to so: g. Franc Orešec, g. Anton Trstenjak in g. Ivan Vrhovec. — Po obširni razpravi, kateri je zmerom le načelo bilo to: 1) da se vedno in vestno opravljajo mnogovrstni posli, ki jih bode imel prihodnji tajnik dalje časa v svoji službi, je bil iz nasvetovane trojice enoglasno izvoljen gosp. Franc Orešec. Gosp. Orešec je bil ~~suplent~~ ^{supplent} na gimnazijah v Gorici, Celji in Mariboru in na realki v Ljubljani. Odbor je določil, da službo nastopi 1. dne avgusta.

Odbornik gosp. Robič je poročal o zaostalih plačilih nekaterih društvenikov; odbor je pritrdil nasvetom njegovim, in je vzel naznanje nekatera poročila o zadevah Matičine hiše poleg zvezdnega drevoreda.

Predsednik izročuje odboru nekatere Matici poslane rokopise; odbor sklene, naj se v pretres in potem v poročanje izročé: „Slovenci in Hrvati v borbi zarad investiture“, spisal Steklasa, — dr. Jegliču; — „Ali je filozofija Slovanom mogoča“, spisal Podgornik, — dr. Jarcu; — „Planimetrija“, spisal Pintar, — prof. Celestini; — „Zgodovina Štajerja“, spisal Lapajne, — prof. Zupančiču; spis Majcigerjev o „Slovenskem Štajerju“ in „Narodne šege štajarskih Slovencev“, spisal dr. Pajek — prof. Marnu, ki je pregledal tudi Macunov „Slovenski Štajer“, ter nasvetoval ga letos izdati, in „Toplota“, spisal Križan, — prof. Senekoviču. — Za pregled „narodnega blaga“ sklene odbor, trud dotičnemu gospodu nekoliko odškodovati. Ponovi se sklep, da se nagrade pisateljem ne dovoljujejo naprej. — Za letos so dozda določene te-le knjige: „Letopis“, Šumanova „Slovnica“ pa Macunov „Štajer“.

Narodne stvari.

Jan. Jarc, doktorand medicinae.

Životopisna črtica, spisal Aleks. Hudovernik.

Lanskega leta 12. dne meseca oktobra spremili smo slovenski vseučiliščniki druzega prijatelja na centralno pokopališče k zadnjemu počitku. Vsaj to ni veljalo le prijatelju, katerega je vsak spoštoval, kdor je le ž njim občeval; veljalo je zadnjič počastiti moža, ki je strastno ljubil svojo slovensko domovino ter v njen blagor deloval.

Rajnci drd. Janko Jarc porodil se je 24. oktobra 1850. l. v Medvodah. Prvo šolo obiskaval je v Preski. Ker je bil deček jako nadarjen, dali so ga stariši na ljubljansko gimnazijo. Sreča mu je bila mila; sprejeli so ga v Alojzijevišče. Kakor se je tu uže marsikateri slovenski pisatelj izredil, našel je tudi njegov po vedi hrepeneči duh obilno dušne hrane. Naučil se je v tem zavodu mimo godbe tudi francoski in laški do dobrega. Dovršivši gimnazijo podal se je l. 1870. na graško univerzo medicino študirat. Kakor uže marsikateri slovenski vseučiliščnik pred njim moral se je tudi on boriti za borno eksistenco. Tu je pač občutil britko resnico Göthejevih besedi:

„Wer nie sein brot unter thränen ass,
Wer nie durchwacht die kummervollen nächte,
Der kennt euch nicht, ihr feindlichen mächte!“

Vrh vsega tega prišla je še vojaščina. Nositi je moral Jarc vse leto dni vojaško suknjo. V družem te-